According to your faith be it to you. 1 of 4
Tapahtukoon teille uskonne mukaan, osa 1/4

Hei kaikki,

1980-luvun loppupuolella olin itäisessä Coloradossa olevan pienen maaseudulla sijaitsevan seurakunnan pastori. Vaikka seurakunta voi hyvin, kyse oli maatalousvaltaisesta pikkukaupungista ja talvet olivat rankkoja. Tammikuuhun tultaessa tulomme sen jälkeen, kun seurakunta maksoi meidän vuokramme ja kulumme vedestä, sähköstä ja muista vastaavista, olivat 15 dollaria (nykyrahassa 40 dollaria). Kuun viimeiselle viikolle tultaessa meillä ei ollut yhtään ruokaa.

Noin kello neljä iltapäivällä (16.00) Barb kysyi, mitä olin ajatellut päivälliseksi, koska hänellä ei ollut ruokakomerossa kirjaimellisesti yhtään mitään, ei ollut yhtään mitään jääkapissa tai pakastimessa meille tai mikä tärkeämpää, meidän kolmelle pienelle pojallemme ruoaksi. Barb avasi epätoivoisena jääkaapin näyttäen minulle tilanteen. Hän avasi keittiökaapin paljastaen tyhjät hyllyt. Hän oli ansaitusti huolissaan.

Vastasin: "En tiedä, mutta tiedän, että teen sitä mitä Herra on kutsunut minut tekemään, joten tiedän Hänen pitävän huolta." Kerroin hänelle, että minulla oli rauha hengessäni, olin tarkistanut huolellisesti motiivini, Isä antoi minulle rauhan, joten pysyin keskittyneenä hengessäni olevaan rauhaan. Mutta Barb oli äiti, joten hänellä oli oikeus tietää, missä oli päivällinen hänen kolmelle pojalleen.

Hän oli halukas hyväksymään rauhani, vaikka hänen luontoonsa kuuluu kyseenalaistaa tilanteita: Toiko Herra todella meidät tänne? Halusiko Hän Johnin hankkivan työpaikan (vaikka olin täystyöllistetty seurakunnassa)? Mitä vikaa Johnissa oli, niin että hän vaarantaisi perheensä jonkin asian, uskonko tähden? Oliko kyse ylpeydestä? Mitä aiomme tehdä? Nämä kaikki olivat kysymyksiä, joita jokaisella vaimolla ja äidillä olisi tuollaisessa tilanteessa. Mutta lopulta hän päätti luottaa minuun.

Tämä oli 'tapahtukoon teille uskonne mukaan' lausuman pointtina – Valinta oli yksinkertainen: luottaa rauhaan tai ottaa asiat omiin käsiin 'b-suunnitelman' mukaisesti.

Noin kaksikymmentä minuuttia myöhemmin eräs perhe seurakunnastamme ajoi pihatiellemme isossa tila-autossaan, joka tuohon aikaan oli suurin tila-auto, jota tehtiin. Se oli lastattu täyteen ruokatarvikkeita ja jopa tuoretta

maitoa heidän maitotilaltaan. Kymmenessä minuutissa jääkaappimme ja keittiönkaappimme muuttuivat kokonaan tyhjistä kokonaan täysiksi.

Barb oli innoissaan, kuten voit kuvitella. Tuo pariskunta sai myöhään sinä aamuna mieleensä idean, jonka he tunnistivat olevan Herrasta: ostaa meille ruokatarpeita. Me asuimme itäisen Oklahoman preerialla, joten kauppaan oli tunnin ajomatka.

He ajoivat yli tunnin kauppaan lastatakseen ajoneuvonsa, sitten tunnin takaisin JA he pysähtyivät kotonaan ottamaan tuoretta maitoa matkalla meille – he olivat innoissaan siitä, että olivat niin Isän käytössä ja me olimme innoissamme siitä, että he olivat kuuliaisia. Kymmenessä minuutissa menimme tyhjästä täydeksi. Ihmeellistä armoa.

Jumalan huolenpito oli jo toiminnassa, kun Barb ja minä puhuimme ja teimme valinnan luottaa hengessämme olevaan rauhaan. Jos minulla ei olisi ollut ilmestystä hengessäni ja sen mukana seuraavaa rauhaa Isältä siitä, että Hänellä oli päivällinen hoidossa, se olisi ollut typerää. Mutta minulla oli rauha, joten pysyin siinä.

Minua liikuteltiin ilmestyksestä käsin, hengessäni olevasta rauhasta käsin. Tämä oli uskoa, ei typeryyttä. Tapahtukoon teille uskonne mukaan. Monesti ihmisillä on ilmestys, heillä on rauha Isältä, mutta pelko hiipii mukaan ja he alkavat epäillä itseään.

He turvautuvat omaan voimaansa ja oman 'b-suunnitelmansa' laatimiseen. Koska he antavat periksi pelolle sen sijaan, että tukahduttaisivat sen hengessään olevalla rauhalla, he eivät koskaan näe ihmettä – ja sitten ihmettelevät, miksi Jumala tuotti heille pettymyksen.

"Tapahtukoon teille uskonne mukaan" Matt. 9: 27-30

Tämä todetaan vain kerran Uudessa testamentissa, mutta se toistetaan monet kerrat eri tavoin ja eri terminologiaa käyttäen.

"Ja kun Jeesus kulki sieltä, seurasi häntä kaksi sokeaa huutaen ja sanoen: "Daavidin poika, armahda meitä". Ja hänen mentyänsä huoneeseen sokeat tulivat hänen tykönsä; ja Jeesus sanoi heille: "Uskotteko, että minä voin sen tehdä?" He sanoivat hänelle: "Uskomme, Herra". Silloin hän kosketti heidän silmiänsä ja sanoi: "Tapahtukoon teille uskonne mukaan".

Miksi Hän sanoi: 'Uskonne mukaan'?

Kyse ei ollut Herran suvereenista toimenpiteestä. Tämä tapahtui sokeiden miesten uskon mukaan. Miksi se tapahtui 'heidän uskonsa mukaan'?

Ensiksikin he kutsuivat Häntä Messiaaksi kutsumalla Häntä Daavidin pojaksi. Tämä on ehkä kaikkein tunnetuin juutalainen nimitys Messiaalle, ja Matteus aloittaa evankeliuminsa 1:1:ssä todeten, että se olisi se, mitä hän osoittaisi evankeliumissaan: "Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin pojan, syntykirja (tai sukulinja 1992 suomennos) ..." Heillä oli ilmestys Isältä siitä, Kuka Jeesus tarkasti ottaen on. Heillä oli uskoa.

Avainpointti nro 1 – henkilökohtainen ilmestys

Tämä on aivan avainasia kaikelle sille, mitä me teemme ja mitä kutsutaan 'uskoksi'. Saamme ensin ilmestyksen Isältä siitä. Jos kuulemme huonoja uutisia, tarkistamme Isältä nähdäksemme, mitkä Hänen ohjeensa ja huolenpitonsa saattaisi olla. Kun Pietari huudahti: 'Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika', Jeesus sanoi, että hän tiesi sen Isältä saadun ilmestyksen kautta. Koko valtakunta virtaa Isältä tulevasta ilmestyksestä ja toimii siinä.

Olen kertonut siitä, kuinka 2. Piet. 1: 3-4 on ollut minulle perusta vuosikymmeniä: "Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään…"

Se joko on totta tai ei ole. Hän joko on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään tarvitaan, tai sitten ei. Vuosia sitten annoin tuon ilmestyksen lipua ylitseni ja lävitseni innostaen henkeäni. Hän on lahjoittanut KAIKEN mitä elämään tarvitaan. Minun ei tarvitsisi koskaan enää olla huolissani.

Uskoni koetus

Olin viemässä viittä lehmää myytäväksi noin 40 mailin (70 km) päässä olevaan navettaan. Chris istui kanssani, mutta jostain syystä olin jättänyt hänen pyörätuolinsa kotiin. Liikennevaloissa noin 10 mailin (18 km) päässä kodistamme autoni sammui. Vauhtia oli vain sen verran, että pystyin rullaamaan moottoritien reunaan.

Muistaen 2. Piet. 1: 3-4:n sanoin: "Isä, kaikki mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, on lahjoitettu, joten paljasta huolenpitosi, koska olemme jumissa!" Juuri silloin vastakkaisesta suunnasta tuleva punainen avolava-auto hidasti, ajoi yli keskikaistan kaartaen eteemme ja kuljettaja kysyi, voisiko auttaa jotenkin.

Selitin hänelle tilanteen ja hän sanoi, että voisi viedä karjamme myyntinavettaan – olin ällistynyt. Irrotimme avolava-automme perävaunusta, jonka kiinnitimme miehen avolava-auton perään, nostimme Chrisin miehen autoon ja sitten me kolme lähdimme. Mies toi meidät takaisin, kun olimme jättäneet lehmät ja saatoin soittaa keskimmäiselle pojalleni pyytäen tätä tulemaan meidät hakemaan.

Tapahtukoon teille uskonne mukaan. Minulla oli ilmestys Sanasta ja kokemuksesta, sellaista uskoa, joka tulee siitä, että pohtii Isän uskollisuutta halki vuosien. Tuon jatkuvan ilmestyksen perusteella ja Hänestä elämässäni olevan todistuksen perusteella tein yksinkertaisesti valinnan toimia uskoni mukaan ja pyysin Häntä paljastamaan huolenpitonsa. Ja Hän teki niin.

Ensi viikolla niistä kerroista, jolloin epäonnistuin ja lisää Sanasta… siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

According to your faith, 2 of 4, Hiding behind fear
Tapahtukoon teille uskonne mukaan, Piileskely pelon takana, osa 2/4

Hei kaikki,

Piileskelemme usein pelkomme takana kertoen itsellemme ja muille, että se on uskoa. Joskus piileskelemme pelon takana ja syytämme vaivoistamme, mitä ne sitten ovatkaan, paholaista; nuhtelustamme ei (silloin) ole mitään hyötyä.

Puhelinlasku

Muinoin ennen kännyköitä meillä oli lankaliittymiä. Jos soitti lankaliittymällä oman alueensa ulkopuolelle, siitä tuli ylimääräinen maksu, joka perustui jokaiseen puhuttuun minuuttiin. Jos soitti jollekulle kauas, se maksoi enemmän.

En kyennyt maksamaan laskua tuona ensimmäisenä kuukautena ja puhelinyhtiö antoi asian olla, kunnes en voinut maksaa toisenkaan kuukauden laskua. Kokonaissumma oli noin 600 dollaria, mikä on sama kuin 1.600 dollaria nykyään. Eräs sukulainen oli vaikeuksissa ja käytin puhelimessa tunteja antamassa neuvoja ja tukea. Liittymämme suljettiin. Tervemenoa puhelin, koska minulla ei ollut rahaa maksaa sitä.

Missä uskoni oli? Luulin "uskovani Herraan" laskun maksamiseen tarvittavan rahan suhteen, mutta mitään 'ihmettä' rahan muodossa ei tullut sen maksamiseksi. Autoin jotakuta antamalla hyviä ja jumalisia neuvoja – miksi Herra ei tullut avukseni? Mitä tapahtui?

Totuus on

Minua pelotti soittaa puhelinyhtiölle maksusuunnitelman tekemisestä. Osaksi tuntui siltä, että en kyennyt totuudellisesti kertomaan heille, koska minulle olisi rahaa maksaa heille. En tiennyt, voisivatko he vaatia kaiken yhdellä kertaa, vai hyväksyisivätkö he sen, että maksaisin vähittäin muutaman kuukauden ajan. Minua pelotti se, miten asiat voisivat olla. Mitä he saattaisivat sanoa. Mihin en voisi sitoutua. Joten en soittanut.

Koko tämän ajan 'uskoin Herraan' laskun maksamiseen tarvittavan rahan suhteen. Myöhemmin sain tietää, että jos olisin soittanut, minun kanssani olisi laadittu maksusuunnitelma. Pelkoni oli turha ja se, minkä ajattelin olevan uskoa, oli sitä, että tosiasiallisesti piileskelin pelkoni takana.

Olen nähnyt ihmisten tekevän tämän lääkärien suhteen. Peläten diagnoosin merkitsevän hirveitä uutisia tai maksavan heille rahaa, jota heillä ei ole. Joissain tapauksissa ihmiset ovat kuolleet, koska he eivät ole menneet lääkärille, koska pelkäsivät vastaanottomaksua ja testejä, joita tehtäisiin.

Olen nähnyt ihmisten viivyttävän kodin korjauksia, auton korjauksia ja muuta peläten sitä, mikä korjauslaskun loppusumma voisi olla, joten he 'uskovat Herraan' ja ajattelevat, että rukous saa Jumalan liikahtamaan tekemään jotakin. He eivät koskaan ajattele, että ehkä Herra haluaa heidän käsittelevän pelkonsa ja luottavan Häneen. Sitten kun jotakin pahempaa tapahtuu, heidän on pakko käsitellä se ja valitettavasti he kärsivät pelkonsa ruokkiman viivästyksen seuraukset.

Pelon läpi meneminen...

Kunpa olisin silloin tiennyt sen, mitä nyt tiedän 2. Piet. 1: 3-4:stä, kuten viime viikolla mainitsin. "…on lahjoittanut meille kaiken, mitä elämään ja jumalisuuteen kuuluu..."

Me kaikki kasvamme ja opimme. Tuolloin 1980-luvun alussa en tiennyt, että kaikesta elämään kuuluvasta on huolehdittu. En ollut vielä oppinut tekemään tuota vaikeaa päätöstä paineen keskellä, pysymään pystyssä ja pyytämään Isää paljastamaan huolenpitonsa Sanaansa perustuen.

Ero siinä, että puhelinlinja katkaistiin 1980-luvulla ja noin 15 vuotta myöhemmin Chris ja minä saimme kokea huolenpitoihmeen, kun se mies vei meidän lehmämme myytäväksi avolava-automme rikkouduttua, oli, että opin menemään pelon läpi, opin käsittelemään olosuhteet.

Opin, että Isän huolenpito on useimmiten aivan pelon tuolla puolen.

Seurakunnassamme oli nainen, jolla oli 11-vuotias poika. Poika sairastui pahaan kuumeeseen ja naisella olivat rahat vähissä. Silloinkin kun hänellä sitä oli, hän ei pitänyt rahan käyttämisestä. Sen jälkeen, kun kuumetta oli kestänyt muutaman päivän, monet meistä kehottivat häntä menemään lääkäriin, mutta nainen 'uskoi Herraan'...

Kului toinen viikko ja poika heikentyi niin, että jokin oli selvästi vialla ja vaadimme naista viemään pojan lääkäriin. Hänen pelkonsa pojan elämän suhteen tuli vahvemmaksi kuin hänen pelkonsa lääkärin laskua kohtaan. Virus oli mennyt sydämen eteiskammioläppään ja poika tarvitsi välittömän avosydänleikkauksen läpän korvaamiseksi.

Lasku n. vuonna 1989 oli 65 000 dollaria mekaanisen läpän asentamisesta pojan sydämeen. Silloin kun istui pojan vieressä, saattoi kuulla sen naksahtelevan, kun pojan sydän pumppasi verta. Hänen äitinsä oli innoissaan siitä, että naisen tulojen ja sen seikan vuoksi, että poika oli lapsi, sairaala käyttäisi hyväntekeväisyysvaroja laskun maksamiseen – nainen ei ollut mitään velkaa.

Olimme ällistyneitä siitä, että nainen iloitsi asiasta niin, kun hänen olisi aluksi vain pitänyt olla halukas maksamaan yhdessä tai useammassa erässä lääkärin vastaanottomaksu ja kaikki tuo trauma olisi voitu välttää. Ja naisen tekojen takia poika ennätti useita vuosia äitiään aikaisemmin taivaaseen – olen iloinen, että he ovat siellä nyt, mutta poika voisi yhä olla elossa ja elää hyvää ja hedelmällistä elämää kuten sisarensa.

Kaikki tuo koska hänen äidillään ei ollut uskoa Taivaalliseen Isään mennä pelon läpi näkemään Hänen huolenpitonsa toisella puolella.

Kaksi sokeaa miestä… tapahtukoon teille uskonne mukaan...

Ihmiset haluavat Jumalan huolenpitoa, mutta se tapahtuu uskon, ei pelon mukaan. Usko vaatii ilmestystä Isältä tilanteeseen. Pelko kiistelee logiikkaa vastaan, pelko kiistelee tervettä järkeä vastaan. Pelko vain viivyttää toimintaa, mikä sitten taas aiheuttaa paljon vaikeammat seuraukset.

Kun Jeesus halusi muuttaa veden viiniksi, Hän ensin kehotti heitä hakemaan ja sitten täyttämään kuusi kivipataa, SEN JÄLKEEN tapahtui ihme. Kun Jeesus halusi ruokkia 5.000 miestä plus naiset ja lapset, Hän organisoi heidät istuutumaan 50 ja 100 hengen ryhmiin, SEN JÄLKEEN tapahtui ihme.

Pelko kysyy, miksi vaivautua hakemaan kivipadat. Pelko kysyy, miksi nähdä vaivaa organisoida ihmiset 50 ja 100 hengen ryhmiin. Usko ei näytä viisaalta pelon vallassa oleville. Mutta usko käsitellee luonnollisia olosuhteita tajuten, että huolenpito on pelon toisella puolen.

Ja tuo sen se, mihin uskomme testaaminen keskittyy. Jatkamme siitä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

According to your faith 3 of 4, God tests us?
Tapahtukoon teille uskonne mukaan, osa 3/4, Jumala testaa meitä?

Hei kaikki,

Jumala ei testaa meitä pahalla, mutta Hän kyllä testaa meitä. Tuossa testaamisessa löytää tilaisuuden kasvaa uskonsa mukaan.

Jaak. 1: 2:ssa meitä kehotetaan: "...pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaisiin testeihin/koetteluihin/kiusauksiin tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä."

Huomaa hänen sanoneen pitää sitä Ilona, mikä on hengen hedelmää, mikä merkitsee, että hän ei 'onnellisena olemisesta', joka on tunne. Jotta pitää koettelua/testiä/kiusausta ilona, sinun täytyy olla Gal. 5: 22-23:n hengen hedelmässä. Meidän tulee viedä kamppailumme Herralle, käsitellä sitä hengellisesti, eikä pitää sitä minään uskonnollisena onnellisuutena asettaen kasvomme parhaaseen sunnuntaiaamun seurakuntailmeeseen.

Huomaa: Syy siihen, että kirjoitin 'hengen hedelmä' enkä 'Hengen hedelmä', on asiayhteyden vuoksi. Kreikan kielessä ei ole isoja kirjaimia eikä pilkkuja, joten tiedämme vain asiayhteydestä, puhuuko hän Pyhän Hengen hedelmästä tai uudesti syntyneen ihmisen hengen hedelmästä. Koska asiayhteytenä on sota ihmisen lihan tekojen ja ihmisen hengen välillä, on selvää, että hengen hedelmä on ihmisen hengen. Voisimme myös sanoa,

että Pyhä Henki ON rakkaus, ilo, rauha ja niin edelleen. Hedelmä on niin ollen emopuunsa jälkeläinen. Joten ihmisen hengen hedelmä on sovelias.

Ja varmistaakseen, että jokainen ymmärtää, Jaakob sanoi jakeessa 13: "Älköön kukaan, kiusauksessa/koetuksessa/testaamisessa ollessaan, sanoko: "Jumala minua kiusaa"; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa/testattavissa/koeteltavissa, eikä hän ketään kiusaa/testaa/koettele pahalla."

Kuinka sitten Hän testaa meitä? Iisakin uhraaminen.

1. Moos. 22:1:ssa sanotaan: "Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia." Parempi käännös olisi 'Jumala näytti Aabrahamin toteen'. Toisin sanoen Herra aikoi panna Aabrahamin tilanteeseen, joka näyttäisi toteen Aabrahamin uskon ja integriteetin, osoittaisi sen, mitä hänen sydämessään oli sekä näyttäisi hänen sitoutumisensa siihen liittoon, jonka he kaksi olivat tehneet.

Voisimme sanoa, että varmastikin näyttää pahalta pyytää Aabrahamia uhraamaan Iisak ihmisuhrina, mutta toinen puoli on se, että Jumala osoitti, mitä Aabrahamin sydämessä oli. Jopa Aabraham tajusi lopputuleman ennen kuin se alkoi, sanoen pojalleen jakeessa kahdeksan, että 'Jumala katsoo kyllä itselleen karitsan (Karitsan)…' (v. 1992 suomennos), kun itse asiassa Herra hankki oinaan uhriksi.

Aabraham tiesi, mitä oli meneillään. Hän tiesi, että liittosuhteessa kummankin liiton pään, niiden, jotka tekevät liiton, täytyy antaa arvokkain omaisuutensa toiselle. Hän tiesi myös, että Herra oli ilmestynyt hänelle ja kertonut, että hänen pojallaan Iisakilla tulisi olemaan lapsia, mikä ei ollut vielä tapahtunut. Joten hän tiesi, että Jumala joko hankkisi uhrin tai hänen poikansa herätettäisiin kuolleista, koska Jumala oli nimennyt Iisakin siksi, josta tulisi kansojen isä. Hepr. 11:17-19 puhuu näistä asioista.

Siitä johtuen, että hänen sydämensä osoitettiin todeksi, että hän saattoi maan päällä vapauttaa lupauksen poikansa, niin Isä Jumala taivaasta oli vapautettu uhraamaan lupauksen poikansa lopullisena uhrina. "Sen tähden, että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi..."

On siis ratkaistu se, että Jumala tosiaan testaa meitä osoittaakseen todeksi, mitä sydämessämme on.

Psalmi 7:9 puhuu siitä, että Hän tutkii 'sydämet ja munaskuut', ja Hepr. 4:12-13 paljastaa, että Herra Jeesus on Elävä Sanan Miekka, joka arvioi sielumme ja henkemme, ajatuksemme ja sydämemme aikeet.

Hän sallii tilanteita, jotka antavat meille mahdollisuuden valita hyväksyä tai hylätä haaste kasvaa. Mutta tuo haaste kasvaa ei tule ilmi suurena neonvalokylttinä, jossa lukee: "Jos valitset tämän polun, tulet kasvamaan Herrassa!!! Valitse minut! Valitse minut!"

Tilaisuus tulee pelon ollessa toisella puolella ja uskon toisella puolella. Avainasia on saada ensin ilmestys siitä, että Isä pitää huolen, jos teemme oikean päätöksen.

Faarao ja Mooses

On ainakin 17 sellaista jaetta 2. Mooseksen kirjassa, joissa meille kerrotaan faaraon kovettaneen sydämensä ja pari sellaista, jotka sanovat Jumalan kovettaneen sen. Kuinka Jumala kovetti faaraon sydämen? Antamalla hänelle toistuvasti tilaisuuden tehdä oikein. Jumala lähetti Mooseksen takaisin hänen luokseen kerta toisensa jälkeen.

Amy Grantin laulu vuodelta 1991 song *How Can We See That Far (suom. Kuinka voimme nähdä noin pitkälle)* pitää sisällään seuraavat sanat: "Sama aurinko, joka sulattaa vahan, voi kovettaa saven". Herra lähetti Mooseksen kerta toisensa jälkeen faaraon luo, jolla oli koko ajan mahdollisuus valita, tekisikö yhteistyötä vai ei. Hän teki huonon valinnan.

Joh. 6: 1-13:ssa 5.000 ruokkiminen; leipäihme

Joh. 6:5 sanoo: "… sanoi hän Filippukselle: "Mistä ostamme leipää näiden syödä?" Mutta sen hän sanoi koetellakseen häntä, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä."

Minkä tahansa Jeesuksen huulilta tulevan kysymyksen täytyy olla oikeutettu kysymys. Myöhemmin ilmi tulleen huolenpidon ihmeen täytyi olla jo silloin, kun Jeesus kysyi Filippukselta tuon kysymyksen. Huolenpito oli piilossa tuossa kysymyksessä ja vastauksessa.

Jos Filippus olisi vastannut ihmeen mukaisesti. Jotta voi olla uskoa, Filippuksen on täytynyt nähdä joitakin niistä asioista, jotka saivat Jeesuksen pohtimaan sitä, että ehkä, ihan vain ehkä, Filippus katsoisi olosuhteiden ohi uskoon.

Mitä Filippus oli nähnyt? Hän näki nämä asiat, jotka veivät tuohon kysymykseen:

Jeesus havaitsi (rehellisyyden) hänen ystävässään Natanaelissa. Joh. 1: 45-46. Hän kuuli Jeesuksen kertovan Natanaelille, että hän näkisi enkelien palvelevan Jeesusta. Veden muuttamisen viiniksi Kaanassa. Temppelin puhdistamisen ja sitä seuraavan opetuksen ja keskustelun. Sai kuulla, mitä Jeesus kertoi Nikodeemukselle Joh. 3:ssa, mukaan luettuna jae 16. Kastoi ihmisiä Joh. 3: 22-36:ssa, kuuli Jeesuksen opettavan. Näki naisen kaivolla ja kaksi päivää Samariassa, missä Jeesus oli kertonut naiselle tämän koko elämän ja koko kylä uskoi.

Hän oli paikalla, kun kuninkaan virkamiehen poika parantui 4: 46-54:ssä. Hän oli paikalla, kun raajarikkoinen mies parantui Betesdan lammikolla 5: 1-15:ssa. Hän kuuli koko luvun 5, jossa Jeesus opettaa Isästään. 6: 1-2:ssa hän näki kansanjoukkojen parantuvan.

Joten tuon kaiken myötä kysymys: 'Mistä ostamme leipää näiden syödä?', ei näytä niin sopimattomalta. Jeesus, meille kerrotaan, koetteli Filippusta.

Kysykäämme itseltämme: Olemmeko nähneet riittävästi ihmeitä elämässämme kuukausien tai vuosien aikana, jotta voimme valita uskon? Oletko sinä kuten Filippus kuullut riittävästi opetusta, tarkkaillut riittävästi Hänen ihmeitään, todistanut Hänen uskollisuudestaan riittävästi elämässäsi tähän mennessä, että kun Hän kysyy sydämeltäsi: "Kuinka aiot hoitaa tämän laskun" tai "Kuinka käsittelet tämän uutisen", kuinka vastaat? Tapahtukoon sinulle uskosi mukaan.

Ja siitä jatkamme ensi kerralla. Siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

According to your faith 4 of 4, Go back to the original
Tapahtukoon teille uskonne mukaan, osa 4/4, Palaa alkuperäiseen

Hei kaikki,

Onko sinusta joskus tuntunut siltä, että Herra olisi antanut sinulle lupauksen koskien rakasta ihmistä, ehkä vuosia sitten, mutta nyt tuo ihminen ei vaella

Herran kanssa? Oletko koskaan pohtinut, pitäisikö sinun jatkaa rukoilemista vai luopua toivosta?

Esimerkiksi: eräälle äidille oli profetoitu ihania asioita hänen pojastaan tämän ollessa vielä pieni. Mutta nyt tuo poika on parikymppinen mies ja elää maailmallisesti eikä halua olla missään tekemisissä äitinsä ja nuoruutensa Jumalan kanssa.

Kuitenkin naisesta tuntui, että Herra oli kertonut hänen sydämelleen tiettyjä asioita koskien pojan kutsua ja tarkoitusta elämässä – mitä nainen tekee? Missä kohtaan tässä tilanteessa tulee mukaan 'tapahtukoon sinulle uskosi mukaan'?

Jokainen henkilö kohtaa olosuhteita, jotka ovat vastoin hänen uskoaan. Selittämättömiä asioita. Lapsi, joka saa kuolettavan taudin, syöpä, joka vie rakkaan ihmisen nopeasti. Traaginen onnettomuus, jossa on mukana kristittyjä teinejä. Työpaikka, jonka hän ajatteli Jumalan antaneen ja muutama kuukausi myöhemmin tuo yritys lopettaa toimintansa.

Herra sallii vaikka kuinka monen asia tapahtua heille, joita rakastamme niin paljon ilman, että saamme Häneltä mitään selitystä. Mitä meidän tulee tehdä? Kuinka 'pidämme lujasti Sanasta kiinni', kun kaikki näyttää menevän vastakkaiseen suuntaan?

2.Kun. 4: 8-37; kertomus naisesta, joka osoitti ystävällisyyttä Elisalle.

Elisa poikkesi säännöllisesti naisen ja tämän aviomiehen kotona ja nainen osoitti Elisalle vieraanvaraisuutta. Viimein he lisäsivät taloonsa huoneen, jotta Elisa voisi tarpeen mukaan yöpyä siellä.

Elisa halusi tehdä jotakin naisen hyväksi ja hänen palvelijansa Geehasi mainitsi, ettei heillä ollut lapsia. Elisa sanoi naiselle, että 'Tähän aikaan tulevana vuonna on sinulla poika sylissäsi'. Nainen kehotti Elisaa olemaan kiusoittelematta häntä, ja että hänen olisi parasta olla oikeassa. Jakeet 16 & 17 kertovat meille, että nainen tuli raskaaksi ja synnytti pojan, kuten Elisa oli profetoinut.

Jae 18 kertoo meille, että kun poika oli kasvanut isoksi, hän oli töissä pellolla isänsä kanssa ja ilmeisesti elimistönsä kuumeni liikaa ja poika valitti pääkipua. Hän kuoli muutama tunti myöhemmin. Meidän täytyy muistaa lupauksen sana, joka Elisa oli antanut naiselle jakeessa 16, ja että monia vuosia oli kulunut, jotta poika oli 'kasvanut isoksi' ja oli töissä pellolla isänsä kanssa.

Lupauksen voima ei ole vähentynyt vuosien kuluessa

Jakeet 22-28 kertovat meille, että hän asetti nuoren miehen ruumiin vuoteelle Elisan huoneessa ja sen jälkeen sanoi miehelleen vain: "Ole huoleti", nainen satuloi aasin ja kiisi etsimään Elisaa. Löydettyään hänet nainen sanoi:
"Pyysinkö minä poikaa herraltani? Enkö sanonut: 'Älä uskottele minulle'?"

Toisin sanoen nainen ei koskaan pyytänyt poikaa, hän ei koskaan pyytänyt lupausta Herralta poikaa koskien. Antoiko Jumala naiselle sanan pojasta vain ottaakseen hänet muutama vuosi myöhemmin? Nainen oli oikeutetusti tolaltaan! Hyvä uutinen on, että Elisa herätti pojan kuolleista.

Asetumme tarkoituksellisesti aiheemme vuoksi tämän nuoren pojan äidin puolelle. Nainen ei yrittänyt tulla raskaaksi. Kun Jumalan mies kysyi, voisiko Jumala tehdä jotakin naisen puolesta, nainen sanoi, että asiat olivat hyvin. Oli Jumalan ajatus, että Elisa profetoisi, että nainen saisi pojan. Nyt olosuhteet liittoutuivat viemään naiselta pois hänen lupauksensa pojan.

Mitä sinä tekisit?

Tapahtukoon sinulle uskosi mukaan. Sanoisitko: "En ymmärrä tilannetta, vaan poikani on kuollut. Kai tuo profetia oli vain niiksi harvoiksi vuosiksi, jolloin meillä oli hänet." Vai tekisitkö, kuten nainen teki, ajatellen, että Jumala ei olisi antanut hänelle sanaa, ellei Hän olisi aikonut tuon vauvan kasvavan aikuiseksi mieheksi ja elävän vanhempiaan pitempään – ja nainen aikoi varmistaa sen, että tuo sana saisi täyttymyksensä hänen poikansa elämässä!

Onko sinulla jotakuta rakasta ihmistä koskevia lupauksia, joita pidät tiiviisti sydämessäsi? Näyttääkö siltä, etteivät nuo lupaukset tapahdu hänen elämässään? Ihmetteletkö koskaan sitä, kuinka Herra saa aikaan sen minkä Hän sinulle lupasi?

Aiotko vetäytyä taaksepäin ja sanoa: 'Olkoon menneeksi, ehkä kuulin väärin'? Tai oletko kuin yllä oleva nainen, joka piti kiinni alkuperäisestä lupauksesta ja pysyi lujana siinä tiedossa, että Herra saa sen tapahtumaan? Vaikka tuon rakkaan ihmisen täytyy käydä läpi monia syntejä ennen kuin hän luovuttaa ja antaa periksi Herralle, Hänen lupauksensa tulee toteutumaan.

Jairus ja hänen tyttärensä

Mk. 5:23:ssa Jairus-niminen mies tuli Jeesuksen luo sanoen: "Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon."

Tuo oli uskon kohta – jos Jeesus tulisi panemaan kätensä tytön päälle, tyttö jäisi eloon. Heidän kävellessään Jairuksen kotiin eräs ystävä tuli kertomaan hänelle, että tytär oli kuollut, joten ei kannattanut häiritä Jeesusta. Jakeessa 36 sanotaan:

"Mutta Jeesus ei ottanut kuullakseen, mitä puhuttiin, vaan sanoi synagogan esimiehelle (Jairukselle): "Älä pelkää, usko ainoastaan."

Mitä Jeesus käski Jairusta uskomaan? Kyse oli alkuperäisestä uskon kohdasta: jos tulet ja lasket kätesi hänen päälleen, hän jää eloon. Heti kun Jeesus lupautui tulemaan ja laskemaan kätensä Jairuksen tyttären päälle, ei oikeastaan ollut väliä, oliko tyttö elossa vai kuollut, kuumeessa vai kuollut, koska Jeesus sanoi, että Hän tulisi panemaan kätensä tytön päälle ja tyttö jäisi eloon.

Kun Jeesus sanoi hänelle: "Älä pelkää, usko ainoastaan", Jeesus käski häntä uskomaan alkuperäistä pyyntöä: tule panemaan kätesi hänen päälleen ja hän jää eloon. Joskus meidän täytyy palata tietämäämme viimeiseen kertaan, jolloin Herra oli antanut meille sanan jollekulle tai jotakin tilannetta varten, ja levätä siinä sanassa – vaikkakin se olisi annettu vuosia sitten.

Samoin oli myös Lasaruksen kohdalla Joh. 11:ssä. Heti kun Jeesus oli päättänyt vierailla Lasaruksen luona, ei oikeastaan ollut väliä sillä, pysyikö Lasarus sairaana vai oliko kuollut. Jeesus on suurempi kuin mitkään olosuhteet, joten ei ollut väliä sillä, oliko Lasarus ollut kuollut jo neljä päivää, silloin kun Hän tuli paikalle, vai neljä minuuttia.

Mene takaisin viimeiseen asiaan, jonka tiedät Herran näyttäneen sinulle, paljastaneen hengellesi. Palaa tuohon viimeiseen lupaukseen, jonka tiedät Hänen sinulle antaneen – ja lepää. Hän antoi tuon sanan nähden tulevaisuuden, ja kuitenkin Hän antoi sen.

Tunnustakaamme, että suurelta osin elämässä on niin, että 'tapahtukoon teille uskonne mukaan'. Kun kohtaamme elämässämme yllätyksiä, voimme joko odottaa näkevämme lahjoitettavan 'kaiken mitä elämään ja jumalisuuteen' kuuluu tai voimme alistua olosuhteisiin. Mitä sitten

tapahtuukin, se tulee olemaan uskosi mukaan. Valitkaamme usko pelon sijaan, lupaus olosuhteiden asemesta.

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL